

POSTANOWIENIE

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
z udziałem T. P.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na skutek skargi kasacyjnej T. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z 16 czerwca 2021 r., XII Ga 121/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący T. P. wskazał, że zachodzi nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, o której mowa w art. 379 pkt 4 k.p.c., albowiem skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa ze względu na to, że w składzie tym zasiadał jak referent sędzia P. S. wadliwie delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na czas pełnienia funkcji prezesa Sądu Rejonowego w K. Skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, podnosząc, że wbrew stanowisku wyrażonemu w zaskarżonym orzeczeniu wnioskodawczyni nie udowodniła, że na skutek niezłożenia przez skarżącego wniosku o ogłoszenie upadłości doszło do obniżenia wartości ekonomicznej jego przedsiębiorstwa, skoro w sprawie nie został przeprowadzony na tę okoliczność dowód z opinii biegłego, a także wskazując, iż Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia art. 377 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. (tekst jedn. Dz. U. z 2022, poz. 1520).

Wywód skarżącego nie przekonuje, by w sprawie wystąpiła powołana przesłanka nieważności postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że skoro akt delegowania jest wyjątkiem od zasady wykonywania przez sędziego władzy w miejscu wyznaczonym w akcie powołania, to wyjątek taki, wyrażający się w delegacji na czas określony, winien precyzyjnie wskazywać termin początkowy i końcowy konsekwencji określonego zdarzenia prawnego. Warunku tego nie spełnia oznaczenie terminu delegacji przez odesłanie do czasu pełnienia przez delegowanego sędziego określonej funkcji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2022 r., I KZP 10/22, OSNK 2022, nr 11-12, poz. 40). Z

doręczonej na żądanie Sądu Najwyższego kopii aktu delegowania sędziego P. S. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K., wynikało jednak, że sędzia ten został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w tym sądzie na okres od dnia 15 listopada 2020 r. do dnia 14 listopada 2021 r., a zatem – nie jak twierdzi skarżący – na czas pełnienia funkcji prezesa Sądu Rejonowego w K..

W tym stanie rzeczy jedynie ubocznie należało wskazać na art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614), według którego udział sędziego delegowanego na czas pełnienia funkcji przed dniem wejścia w życie tego przepisu, tj. 1 kwietnia 2023 r., nie wpływa na prawidłowość obsady sądu, w tym nie może być podstawą do stwierdzenia, że skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa. Skarżący nie wskazywał zarazem na inne przyczyny, które mogłyby wpływać na prawidłowość składu orzekającego Sądu Okręgowego, związane z uczestnictwem w nich sędziego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości.

Zgodnie z utrwalonym poglądem oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83; z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia przepisów, które skutkowałoby oczywistą zasadnością skargi. Z lektury motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji co do tego, że w sprawie doszło do obniżenia wartości

ekonomicznej przedsiębiorstwa i pokrzywdzenia wierzycieli, co nastąpiło na skutek działań (zaniechań) skarżącego. Twierdząc, że dokonanie tych ustaleń wymagało wiadomości specjalnych skarżący powinien zarzucić naruszenie art. 278 k.p.c., czego w skardze nie uczyniono. Stanowisko Sądu Okręgowego, że w okolicznościach sprawy do oceny skutków zachowania skarżącego stosuje się przepisy ustawy - Prawo upadłościowe w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r., oparte na art. 452 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022, poz. 2309), nie mogło być natomiast rozważane w płaszczyźnie oczywistej zasadności skargi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021 r., V CSKP 8/21, OSNC-ZD 2022, nr A, poz. 10 i powołane tam orzecznictwo). Wywody wniosku sprowadzały się tym samym do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, zakwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego, co nie czyniło zadość wymaganiom przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(K.G.)

[f.n]

